

къмъ родната стрѣха е особено силна, но отъ друга страна тѣ сж бележити бездѣлници.

Роби на любовта, тѣ не мислятъ за друго, освенъ за постояннитѣ си задирвания единъ другъ, съ единственна целъ, колкото се може, по-силно да увеличаватъ потомството си и да подържатъ рода.

фиг. 1 Дивъ скаленъ гължбъ

Гължбицата много често, преди още да е отгледала малкитѣ си, вече мжти нови яйца, безъ да си даде нито часъ почивка, като предоставя грижата за отглеждането на малкитѣ на своя любимъ господарь — мжжкия гължбъ. И това продължава съ неугасваема жаръ до края на тѣхния животъ... Роби на любовта, тѣ бързатъ да се намно-

жатъ, като че ли смъртта ги преследва.

Ако всѣко мжтене имаше повече отъ две яйца, гължбитѣ би се размножили както зайцитѣ. Една двойка бѣли гължби, които ми бѣха подарили, разказва Метерлингъ, преди година и повече, днесъ брои 32-ма наследника. Идущата год. тѣ ще станатъ 512, а на третата година — 8,000, което е доста за върване, защото въ южнитѣ страни гължбитѣ иматъ 8—10 мжтения на година. А нека да се знае, че малкитѣ гължбчета следъ 6—7 месеца могатъ вече да снасятъ яйца, мжтятъ и ставатъ годни да придаватъ нови поколения къмъ своитѣ събратя. Ако на тѣзи 8,000 гължби даваме на глава само по 40 грама зърнена храна, за 12 месеца числото на килограмитѣ храна ще е толкова голѣмо, че ме е страхъ да го изчислявамъ. И би помислилъ човѣкъ, че гължбитѣ ще изедатъ всички околни посѣви съ зърнени храни. Но това не трѣбва да ни плаши. Макаръ и да е полуопитоменъ, гължбътъ не успѣва да задоволи